

באמצע ההיכל הזה יש רוח אחרת שנקראת נגע. ומזו יוצאת רוח אחרת שנקראת נגע צרעת, והיא עומדת תמיד לטמא את כל אותם בעלי לשון הרע יותר על כל מה שמטמאים אותו. והנגע העליון הזה ממנה על כל אותם שלחנות של שבת, שפושטות שבת ולא ערכו את ענג השבת פראוי והם מבזים את ענג השבת, הנגע הזה נוטל אותם שלחנות שאינם בענג שבת כפי שאמרנו. וכשזה נוטל את אותם השלחנות, כל אותם שוחררי החקים שעומדים בו, כלם פותחים ואומרים: (תהלים ט) ויאֵהב קִלְלָה וּתְבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפְץ בְּבִרְכָה וּתְרַחֵק מִמֶּנּוּ. וילבש וגו'. ינקש נושה לכל אשר לו וגו'. אל יהי לו משך חסד וגו'.

והרי בארנו, שבאותו ליל שבת, כשהשלחנות נתנו לאותו הצד הרע, אזי מתחזק אותו הצד הרע הטמא, ואותו אדם נמסר לאותו הצד. אזי לו שנקסר מאותו הצד הקדוש, צד האמונה, ונפקד בצד האחר הטמא. כמו כן בכל אותן סעודות של יום טוב.

כאן בהיכל הזה - בניי חיים ומזונות הם בהפך. ובאותו היכל האחר הקדוש לא עומדים שלשת אלה, והם תלויים למעלה, וכאן הם עומדים לרע. שכאשר (מגיעים בניו של אדם) מגיע אדם להיכל הזה, הרי שם עומדות החיות לכלות אותם. והרי שם בניי פשהם קטנים, מכאן יוצא, פדי להתמנות הקטגור עליהם. והרי שם עומדים המזונות להעבירם ממנו, והכל תלוי בחטא. ולכן נקרא ההיכל הזה חובה, כמו שנתבאר.

באמצעיותא דהאי היכלא, אית רוחא אחרא, דאקרי נגע. ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נגע צרעת. ואיהו קיימא תדיר, לסאבא לכל אינון מאריהון דלישנא בישא, יתיר על כל מה דמסאבין ליה. והאי נגע עלאה, איהו ממנא על כל אינון פתורי דשבתא, דכד עייל שבתא, ולא אתסדרו בענוגא דשבתא כדקא יאות, ואינון קא מבזי ענוגא דשבתא, האי נגע נטיל לאינון פתורי דלאו אינון בענוגא דשבתא פדקאמרן.

וכד האי נטיל לאינון פתורי, פל אינון גרדיני נימוסין דקיימי ביה, פלהו פתחי ואמרי, (תהלים ט) ויאֵהב קִלְלָה וּתְבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפְץ בְּבִרְכָה וּתְרַחֵק מִמֶּנּוּ. וילבש קללה כמדו וגו'. ינקש נושה לכל אשר לו וגו'. אל יהי לו מושך חסד וגו'.

והא אוקימנא, בההוא ליליא דשבתא, פד פתורי אתייהבו לההוא סטרא בישא, פדין אתתקף ההוא סטרא בישא, מסאבא, וההוא בר נש אתמסר לההוא סטרא. ווי ליה דאתגרע מההוא סטרא קדישא, סטרא דמהימנותא. ואתפקד בסטרא אחרא מסאבא. פגוונא דא בכל אינון סעודתי דיום טוב.

הכא בהאי היכלא, (דף רס"ו ע"א) בניי חיי ומזוני בהפוכא איהו. ובההוא היכלא אחרא קדישא, לא קיימי תלת אליו, ותליין לעילא, והכא קיימין לביש. דכד (ס"א מסו בניו דבר נש) מטי בר נש להאי היכלא, הא תמן קיימין חיוון לשיצאה לון. והא תמן בנין פד אינון זעירין, מהכא נפקא, בגין לאתמנאה קטיגורא עליהו. והא תמן קיימין מזוני, לאעפרא לון מגיה. וכלא תליא בחובה. ועל דא אקרי האי היכלא חובה. כמה דאתמר.